

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **K. F.**, zastoupeného Mgr. Alenou Kurguzovou, advokátkou se sídlem Revoluční 762/13, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2015, čj. CPR-36447-2/ČJ-2015-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2016, čj. 2 A 89/2015 - 30,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, vydala dne 30. 8. 2015 rozhodnutí čj. KRPA-256520/ČJ-2015-000022, kterým žalobci uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek této doby stanovila od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobci stanovila dobu k vycestování v délce 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Uvedla, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

[2] Důvodem správního vyhoštění bylo to, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

[3] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění.

II.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Neshledal pochybení v závěrech správních orgánů o uložení správního vyhoštění ani o přiměřenosti uložení správního vyhoštění s ohledem na osobní a rodinný život žalobce. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza a dle městského soudu si zde nevytvořil společenské, ekonomické a kulturní

vazby. Žalobce označil za jedinou překážku znemožňující jeho vycestování z České republiky studium na vysoké škole, které však dle městského soudu nikterak nedoložil.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Současně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že jeho individuální zájem na ochraně procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, i potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Přiznání odkladného účinku podle něj nemůže způsobit újmu žádné třetí osobě, vyloučil rovněž rozpor s důležitým veřejným zájmem. Připustil, že uložení správního vyhoštění může být ve veřejném zájmu, tento veřejný zájem ovšem podle jeho názoru nelze stavět do konfliktu se zájmem stěžovatele na spravedlivý proces. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 73/2011 - 100. Uvedl, že nelze odhlédnout od toho, že se stěžovatel do současné situace dostal na základě protiprávního postupu soudu, nelze proto po něm požadovat, aby nesl náklady spojené s vycestováním do domovského státu, přechodným pobytem tam a následným vrácením se do České republiky v případě úspěšnosti jeho kasační stížnosti. Zdůraznil, že pouze přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti bude zachován jeho soukromý život. Na území České republiky totiž žije se svou přítelkyní a studuje na Vysoké škole finanční a správní.

IV.

[6] Žalovaná vyjádřila svůj nesouhlas s přiznáním odkladného účinku. Měla však za to, že Nejvyšší správní soud ve věcech cizinců čelících správnímu vyhoštění přiznává odkladný účinek paušálně. Uvedla, že proto očekává, že i v dané věci bude odkladný účinek přiznán a další vyjádření považuje za neefektivní.

V.

[7] Kasační stížnost nemá dle § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně použije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl po zvážení návrhu stěžovatele k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny.

[9] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[11] Nejvyšší správní soud již v usnesení čj. 1 Azs 160/2014 - 25 vyložil, že uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky představují zásah do práva na respektování rodinného, či alespoň soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zásahy do zájmů chráněných čl. 8 Úmluvy musí vyplývat z rozhodovacího procesu, který je spravedlivý, a poskytuje dostatečný respekt k zájmům vyplývajícím z práva na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 5. 2001 ve věci *T. P. a K. M. proti Spojenému království*, č. 28945/95, § 72, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 9. 1996 ve věci *Buckley proti Spojenému království*, č. 20348/92, § 76). Osobám, do jejichž práv je v určitém řízení zasazeno, musí být dostatečným způsobem umožněno v tomto řízení chránit své zájmy. V tomto ohledu proto existuje určitá provázanost mezi čl. 8 Úmluvy a zárukami, které garantuje právo na spravedlivý proces dle čl. 6 Úmluvy (viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 887).

[12] Proto Nejvyšší správní soud ve výše uvedené věci dovedl, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, „je újma, brožící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“

[13] Tyto skutečnosti musel Nejvyšší správní soud vzít v potaz při vyvažování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do stěžovatelových procesních práv dle čl. 8 Úmluvy by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný. Byť je stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pro řádný výkon jeho práva na spravedlivý proces je vhodné, aby mohl setrvat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který přiznává žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege*; srov. přiměřeně také usnesení rozšířeného senátu čj. 7 As 26/2009 - 58, podle něhož „[r]ealizace vyhoštění v průběhu odvolacího řízení navíc fakticky zásadně oslabuje možnost cizince uplatňovat svá práva v odvolacím řízení, neboť jej nutí vést odvolací řízení „na dálku“, a tedy pouze prostřednictvím svého zástupce či písemně“).

[14] Proti tomu nelze dovést, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. V tomto vyvažování proto lze dojít k závěru, že újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku je nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[15] Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je třeba uvést, že pro zamítnutí návrhu nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, dle § 73 odst. 2 s. ř. s. se musí jednat o důležitý veřejný zájem. S ohledem na důvody správního vyhoštění (žalobce pobýval na území České republiky bez víza od 26. 3. 2015 do 17. 6. 2015, přičemž tvrdí, že nevěděl o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu) Nejvyšší správní soud neshledal, že by stěžovatelův pobyt na území České republiky po dobu řízení o kasační stížnosti představoval riziko, které by zakládalo rozpor s důležitým veřejným zájmem. Nepovažuje setrvání stěžovatele v České republice do doby rozhodnutí o jeho kasační stížnosti, při jejím přednostním projednání (srov. § 56 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), za natolik závažné, aby nebylo možné po tuto dobu připustit jeho přítomnost v České republice.

[16] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu. Vzhledem k tomu, že žaloba proti rozhodnutí žalované o správním vyhoštění má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek ve vztahu k vykonatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalované, kterým bylo stěžovateli pravomocně uloženo správní vyhoštění.

[17] Nejvyšší správní soud současně však připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Dále upozorňuje, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 26/2005 - 76).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. května 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu